Ч. 81 Четвер 13 (26) цьвітня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевих соймів. — Американьско-турецкий спір. — Полудневo-африканьска війна.)

В ческім соймі вела ся вчера дальша дебата над справою ческо-німецкої угоди. Пос. Форшт боронив ґр. Баденього перед напастями Німців за видане в користь Чехів язикових розпоряджень. Бесідник доказував, що не видане розпоряджень, але їх знесене було злочином і кривдою для народу ческого. Конечне есть заведене якогось мирного договору. Над шестиміліоновим народом не можна перейти до дневного порядку. Чехи мусять іти солідарно і на случай коли би вимагала конечність розпічнуть з цілою силою борбу, яка дуже імовірно скінчить ся їх побідою. Посол Ейнґер обговорює язикові жадання Німців, які не принесуть ніякої шкоди ческому народови. — Краіньский сойм приймив резолюцію посла Ленарчича, взиваючу правительство, щоби аж до часу заведеня нового закона для шкіл реальних, розпочало творити при реальній школі в Люблянї, почавши від 1901 року, словіньскі кляси рівнорядні, а дальше резолюцію посла Ґрібара в справі заведеня в висшій ґімназиї словіньского викладового язика в релїґії, математиці і природній історії.

В моравскім соймі п. Брандгубер протестував против заснованя в Оломуцу реальної школи з викладовим язиком ческим. Ся промова викликала соймі бурливу демонстрацію. П. Шілени підніс потребу тіснійших економічних зносин з Росиєю і висказав бажане, аби в середних школах заведено науку російского язика. Бесідник заявив також, що коли німецка більшість сойму не вдоволить культурних бажань Чехів, ческі посли унеможливлять працю в соймі. Все, що діє ся в соймі, знайде також відгомін в раді державній. В такім случаю також угодова акция скінчить ся на нічім, нормальне функционоване парляменту стане ся неможливе. Однако Чехи надіють ся, що ще прийде до угоди.

Між Сполученими Державами північної Америки а Туреччиною вибух спір в справі відшкодованя для американьских місионарів за збурене їх монастиря в часї звістних противвірменьских розрухів. Решта того відшкодованя виносить ще 90.000 долярів, котрих Туреччина не хоче заплатити. В наслідок того Сполучені Держави зірвали з Туреччиною дипльоматичні зносини, відкликали з Царгорода свого представителя і вгрозили демонстрацією. „Новое Время“ обговорює можливість демонстрациї американьскої фльоти в турецких пристанях і каже, що турецке правительство могло би викрутити ся від прикрих для него наслідків, колиб звернуло ся до заприязненої европейскої держави з просьбою о посередництво. По мисли послідних ухвал на конференциї в Газї таке посередництво можливе і оно було би користне як для Туреччини так і для загального мира. — Як доносять послідні телєґрами з Вашинґтону, Туреччина гадає уступити перед натиском Америки і згодить ся на заплату відшкодованя.

Остаточно по кількатиждневім випочинку в Блюмфонтені льорд Робертс на тілько забезпечив свое положене, що рішив ся виступити против Бурів і розпочав вже похід з цілою армією. Бури, що завчасу дізнали ся о поході Анґлїйців, уступають перед ними поволи в напрямі північнім, де сполучать ся з головними силами. Супротив того сими днями треба надіяти ся якоїсь значнійшої битви. В Натали, де все ще стоїть Буллер коло Ледісміта, положене обох сторін не змінило ся.

Новинки.

Львів дня 25-го цьвітня 1900.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав шесту рангу директорови мужескої учительскої семинариї у Львові Лук. Татомирови і директорови женьскої учительскої семинариї в Кракові Ром. Вімпелерови.

— **Іспит з жіночих робіт ручних** розпічне ся перед комісиею іспитовою в Сокали дня 14-го мая с. р. Кандидатки мають внести поданя до дирекциї ц. к. семинариї учительскої в Сокали найпізнїйше до 8-го мая. До подавя належить долучити: 1) метрику хрещеня на доказ, що кандидатка скінчила 18 рік житя; 2) сьвідоцтво здоровля, видане ц. к. лїкарем повітовим; 3) сьвідоцтво укінченої школи виділової або науки приватної; 4) сьвідоцтво моральности, наколи кандидатка не повнить обовязків в публичній школї;

---

49)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Підчас коли то діяло ся, сиділи оба молоді герої і старий Араспес разом та запивали, а Бартя подиктував був Ґіґесови лист до Сафони. — Веселім ся — відозвав ся Зопірос — бо менї здає ся, що незадовго прийде конець веселости! Аби я так по тій правді не жив, як вам завтра смерть не вроблять. Яка шкода, що ми люди маємо лиш одно горло; як би ми так мали два, то я би заложив ся більше як о одну золоту монету за наше житє.

— Зопірос правду каже — відозвав ся Араспес; — веселім ся і не замикаймо очий, бо они й так незадовго на віки замкнуть ся.

— Хто так невинно мае гинути, як ми, той ме мае причини сумувати — сказав на то Ґіґес. — Налий же вина, чашнику!

— Чуєте Бартє і Даріє — відозвав ся Зопірос до приятелів, котрі знов щось з собою шептали. — Чи ви знов маєте якісь тайни? — Ходіть сюди до нас та напийтесь з нами! Мітра менї сьвідком, що я ніколи не бажав собі смерти, але нинї тішу ся вже на чорного Азіса [1]), бо він всіх нас разом забере. Зопірос волить умирати зі своїми приятелями, як без них жити!

— Передовсім — сказав Дарій, що разом з Бартєю присів ся до запиваючих — мусимо старати ся пояснити собі то, що стало ся.

— Менї все одно — сказав на то Зопірос — чи умру з поясненем, чи без него, скоро лиш знаю, що я невинний, та що незаслуживши собі на то, гину смертию фальшавого сьвідка! Принеси нам золоті чаші, Бішене; з отсих зелїзних вино менї не смакує. А хоч Камбізес і не позваляє щоби наші приятелї та батьки навідали ся до нас, то чей може не схоче, щоби ми в послідній хвили бідували.

— То не від лихого металю, з якого посудина, але від смерти, яка тебе жде, гірке твоє вино як полин — відозвав ся Бартя.

— Вір менї, що нї — сказав на то Зопірос; я вже трохи й забув, що від душеня можна умерти. — По сих словах цокнув ся він з Ґіґесом і шепнув до него: Та бо не сумуй! Хибаж не видиш, що Бартї тяжко розставати ся з сьвітом? — Що ти казав, Даріє?

— Я казав, що то не що инщого, лиш так, як здогадує ся Оропастес, що то якийсь злий дів взяв на себе вид Бартї і пішов до Єгиптиянки, щоби нас згубити.

— От дурниці, хто би в то вірив!

— А не пригадуєте собі тої казки про короля Кавуса, до котрого також якийсь дів приступив в виді хорошого сьпівака?

— Таки так — відозвав ся на то Араспес. — Кирос казав собі так часто сьпівати ту казку підчас пира, що я єї вже й на память научив ся. Хочете послухати?

— Дуже радо; ану-ко засьпівай! — відозвали ся молодцї, а Араспес, надумавши ся хвильку, став нїби оповідати, нїби потрохи сьпівати:

Як батько вмер, сїв Кабус на престолї
І сьвіт весь був послушний его волї.
Побачивши его, земля тремтїла
І вся скарбами навкруги яснїла.
Як він помітив, що тремтить землиця,
Що вколо него скарб на скарб блищить ся,
Престіл, вінок і дороге камінє,
Ланци і перли сяють як проміне,
Та зіркі конї скачуть як скажені —
То погадав собі: Нема над мене!
Усїв собі у золотій альтанї
Довкола рожі а вино у збанї.

Тодї до дворака зблизив ся Дів,
Перебраний за сьпівака, й просив:
„Пуст мене до шаха у альтану!
Я — каже — є сьпівак з Мазендерану [2])
То може шах послухає мене
Від свойого стола не прожене!“

[1]) Злий дух, що убиває людий.

[2]) Мазендеран країна в північній сторонї Ірану, славлена в піснях задля своеї урожайности а згадувана її задля того, що там нїби то було місце, де сиділи злі духи або Діви. Ще й нинї

5) вказ переробленого до іспиту материялу наукового. Жіночі роботи ручні, виконані кандидаткою, належить предложити комісиї при іспиті устнім.

— **Уряд почтовий в Мишковицях,** тернопільского повіта, звинено з днем 13 с. м., а громади і обшари двірскі Мишковиці, Чарторию і Луку велику прилучено до уряду почтового в Микулинцях.

— **Спілка Райфайзена основала ся в Крилосї** (коло Галича) дня 6-го марта с. р. В просторій сали шкільній зібрало ся много селян з Крилоса та околиці і інтелїгенция місцева і з сусїдства. Прибули на ті збори також відпоручники Бюра патронату пп. др. Стефчик і Петрушевич зі Львова, загостили також о. Бариш і Йосиф Гурик (бувший посол). Громада Крилос красно пописала ся, бо приступило до спілки від разу 95 найповажнїйших господарів і сейчас зложили уділи. Ухвалено статут з необмеженою порукою. Посесор дібр митрополії львівскої п. Ян Янко обіцяв поміч для молодої спілки, чи то в грошах, чи в збіжу, чи в який инший спосіб.

— **З Косівщини** пишуть: В Ростоках дня 7-ого с. м. отворено читальню „Просьвіти“ головно заходом тамошнього пароха о. Лонгина Ковблявського. Хата Юрка Калинича-Бойчука була переповнена місцевими, а з замісцевих переважно білоберескими Гуцулами, парохіянами о. Білоуса. О. Стефанович з Кутів, голова філії „Просьвіти“, патріотичною бесїдою загрів Росточан до вступленя в члени читальні, а по поясненю статута др. Куликом, адвокатом з Кутів, вписало ся до читальні звиж 80 членів, між тими 4 жінки. Кромі наведених вже осіб з інтелїгенциї забирали слово також пп. учителї місцевий і білобереский. Прибув на се торжество і о. Готоватюк з Ріжна великого. До виділу увійшли: Лука Гарматїй голова, Юрко Калинич заступник голови, Никола Розвадовский касиєр, Федор Бойчук писар, Іван Бойчук бібліотекар, Федор Пагірняк і Юрий Бойчук заступники виділових. — І так отворена вже шеста з черги читальня „Просьвіти“ в косівскім гуцульскім повіті. Невдовзї мають отворити ся ще дві: в Тюдеві і Білоберезці.

— **Огонь.** В Яворові на великім передмістю бавив ся дня 19-го с. м. з рана 5-лїтний Василь син Івана Бия сїрничками в стодолї свого батька і підпалив єї. Від сего огню згоріло 12 домів, 13 стодол з запасами збіжа і 9 стаен, а цїла шкода доходить до 15.000 корон. В огни поляг смерти і малий Василь та згинуло також і одно лошатко.

— **Злобний жарт.** Послугач Йосиф Ніжантий, що львівским сидухам на ринку заносить по торзї їх лавки та столи десь на переховок через ніч, знаний добре на ринку під іменем „Веселого Юзька“ так вчера на закінчене великодних сьвят упив ся в якімсь шинку, що там і заснув, а коли обудив ся, то все ще так був пяний, що навіть не знав, в котрім то шинку було. Отже коли пробудив ся і по якімсь часї трохи опамятав ся, побачив зі страхом, що хтось зробив собі з ним дуже злобний жарт, бо обголив єму голову, бороду і вуси. Бідачиско прибіг на стацию ратункову, але та очевидно не могла дати єму ради. Впрочім хто знає, чи то єму не вийде на добре; може не буде тепер так богато пити, щоби аж в шинку заспиляв.

— **Нагода до купна землї** лучає ся в Дебеславцях (пов. коломийского), де около 200 моргів орного і плодородного поля над рікою Прутом можна набути по 130 до 150 зр. за морґ. Стация зелїзнича до Дебеславець находить ся в Матїівцях під Коломиєю.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

Ради господарскі.

Коли хочете вивчити ся господарити і знати ся на кождій галузи господарства, то читайте все, всї ради і науки, не зважаючи на то, чи вам їх як-раз потреба, чи нї. Що не придасть ся нинї, то може придати ся завтра. Всего відразу не можна вивчити ся, анї не ма такої книжки, або ґазети, котра би кождому дала ту раду і науку, якої єму як-раз потреба.

— Ублагороднюванє ростин. (І). Кождий знає дуже добре, що яка небудь ростина, чи то щепа, чи яка городнина, або яка цьвітка від городника виглядає зовсім инакше, як та сама ростина від звичайного собі господаря, хоч би він мав впрочім і такий самий ґрунт як у городника та й також не жалував труду і заходу. То щось, бачите, такого, як двох господарів, що мають дїти, а не кождий з них знає ся на тім як їх годувати і доглядати: у одного будуть блїді, худі, нужденні, слабовиті; у другого біленькі та рожеві, повнолиці, здорові, жваві і веселі. Отже так само буває і з ростинами. Не досить знати ся на тім, як сїяти, садити, збирати і орати. Треба ще й знати ся на штуцї ублагороднюваня. Отже з тою штукою хочемо тут познакомити наших господарів. — Ублагороднюванє може бути двояке: т. зв родове або доборове, а друге оперативне. Родове або доборове ублагороднюванє тягне ся довго, вимагає великої уваги і знаня та приносить нерівно більше хісна, як т. зв. оперативне, але й потребує інтелїґентного ученого чоловіка. Оно опирає ся головно на доборі ростин і насїня з них, на годованю в добірних землях, на штучнім заплоднюваню і т. д. До такого ублагороднюваня в більші розміри звичайний господар анї не має часу, анї средств, анї навіть дуже часто відповідного образованя. Але й в сїм напрямі може він богато зробити, скоро має розум і добру волю. От н. пр. може вибирати собі що найкрасше зерно на насїнє, або, щоби мав дорідне зерно, вибирати на то що найкрасші ростини, ба він може навіть штучно заплоднювати ростини: брати мягоньким пензликом цьвітовий пилок з одної ростини і переносити на цьвіт другої. В сїм послїднім случаю вибирає ся дві найкрасші і найдорідпїйші ростини та переносить ся пилок з мужеского цьвіту одної на женьский цьвіт (стовпики) другої. Се робить ся тогди, коли хоче ся мати нову ростину, котра би мала прикмети вишукані на тамтих двох перших, ніби на родителях сеї нової. Таке ублагороднюванє називаємо крижованем.

— Пересаджуванє розсади єсть роботою, котра вимагає і знаня річи і бодай трошки замилованя. Хто не розуміє ся на саджeню і не любить тої роботи, той наробить більше шкоди, як варта єго робота; длятого при пересаджуваню розсади не конче добре послугувати ся якими небудь робітниками або дїтьми, а коли вже конче треба, то бодай треба до-

---

А Кавус каже: „Приведіть сей час!
Нехай сьпіває і живе у нас!“
І вдарив Дів у струни у альтані,
О славнім засьпівав Мазендерані:

— Чи хочете послухати пісьнї про Мазендеран?
— Сьпівай, сьпівай дальше!

Мазендеране! краю мій щасливий
Веселі всї твої луги і ниви,
В твоїх городах процвитають рожі
І пралїски і тулїпани гожі
Тут любо дихати, тут край зелений,
Весна, нї жар анї мороз студений,
Діброва тут листками любо шепче
І соловій у гаю все щебече,
У лїсї скаче лапя на полянцї,
Усе веселе, вечером і в ранцї
Тут пахне все, мавить тебе красою
Вода рожева тут пливе рікою
У душу запахи ідуть тобі.
Чи в Бахман, Адер, Фервердін чи в дї [3])
Цвитуть не сохнуть буйні тулїпани
Зелений беріг ручаїв не вяне
Усе соколи бистрі є на лови
Весь край золотий і мов шовковий
Жропї тут ходять в золотих вінцях
Найстаршї в золототканих поясах —
Хто тут не був, хто тут не може бути,
Той розкоші не годен і збагнути. [4])

— А Каї Кавус послухав дїйстно слів Діва, що перекoнув ся в сьпівака та поїхав до Мазендерану а Діви там єго побили і вибрали єму очи.

— Але Рустем — відозвав ся ту Дарій— той великий герой, прийшов і побив Ершенґа та й других злих духів вивсободив зловлених і осліплених зробив видющими в той спосіб, що пускав їм кров убитих Дівів каплями в очи. Отгак буде й з нами, мої приятелї! Нас, увязнених, увільнять а Камбізесови та нашим заслїпленим батькам отворять си очи, щоби пізнати нашу невинність. Чуєш, Бішен, піди ти, коли нас вже конче мають убити, до маґів, до Халдеїв і до Єгиптиянина Небенхарі, та скажи їм, щоби вже не дивили ся на зьвізди, бо они дали Даріеви доказ, що їх штука пуста і до нїчого.

— Я то все казав — перебив єму Араспес, — що лиш сни правду кажуть. Заким Абрадат погиб в битві під Сардесом, приснило ся незрівнаній Пантеї, що она виділа, як єго пробила лідийска стріла.

— Лютий чоловіче — крикнув Зопірос — чи треба тобі конче пригадувати нам, що на поли битви красше умирає ся як коли комусь зашморком горло здусять?!

— Правду кажеш! — відповів старий. — Я вже неодну смерть видів, котру волїв би як нашу — ба навіть як житє Ах, дїти, були часи, коли лїпше жило ся на сьвітї як нинї!

— Розкажиж нам щось з тих часів!

— Признай ся нам, чому ти нїколи не оженив ся! Коли ми розповімо другим твою тайну, то на тамтїм сьвітї то тобі не зашкодить!

— Не маю нїякої тайни; то, чого хочете довідати ся, може вам розповісти кождий з ваших батьків. Отже слухайте:

Був [5]) і я колись молодим і тогди жартував собі з жінок і сьміяв ся з любови. Аж ось стало ся так, що Пантеа, найкрасша із всїх женщин, попала ся в нашу неволю, а Кирос як-раз мене, того, що хвалив ся серцем неприступним для любови, зробив єї сторожем. Я видів Пантею що дня і, ох, мої приятелї, я тогди пізнав, що любов сильнїйша як сила нашої волї. Пантеа погордила мною і спонукала Кироса, щоби він мене усунув від неї а з єї мужем Абрадатом заключив союз дружби. Вірна, благородна женщина убрала свого мужа, коли мало прийти до битви, у всї свої дорогоцїнности та сказала єму, щоби він за честноту Кироса, котрий обходив ся з нею як з сестрою, віддячив ся єму вірностию та геройскою хоробростию. Абрадат зробив так, як єму жінка казала, боров ся як лев за Кироса і погиб. При єго тїлї Пантеа відобрала собі житє. Коли єї слуги то довідали ся, зробили і собі смерть на могилї найкрасшої панї. Кирос оплакував ту благородну пару та велїв їй виставити нагробник, який ще й нинї можете видїти коло Сардес. На нїм виписані отсї прості слова: Пантеї, Абрадатови і найвірнїйшим із всїх слуг. От видите, дїти, хто полюбив таку женщину, тому вже не хоче ся шукати инших!

Молоді герої слухали мовчки старого та й все ще довго мовчали, хоч він вже перестав був оповідати. Наконець зняв Барт'я руки в гору і відозвав ся: О, великий Аврамаздо! Чо-

---

ростуть там майже такі самі ростини як в теплих краях, а вельможі з Мазендерану з гордостию називають себе „Дівами“.

[3]) Місяцї: май, март, липень, цьвітень.

[4]) Сю красну пісню виняв автор повісти з „Книги королів Фірдусї'го“. Славний перский поет Фірдусї (після новоперского виговору Фірдосі) написав стихами (60.000 подвійних стихів) цїлу перску історію від сотворіня сьвіта аж до кінця роду Сасанідів під заголовком „Шахнаме“ („Книга королів“). Той Каї Кавус, котрого Дів звабив до Мазендерану, належав до родини Каянідів, котру не треба уважати за ту саму, що Ахеменїди. Коли то була дїйстно якась пануюча родина, то она на всякий случай панувала в Перзиї скорше як Ахеменїди.

[5]) Тоту історію о Пантеї, Абрадатї і Араспесї розповідає Ксенофон в своїй „Киропайдиї“: він мабуть сам єї видумав, щоби звеличати нею свого героя Кироса.

глядати роботи і що хвиля показувати як робити. Розсада до пересаджуваня повинна бути як найкрасша, найздоровійша, анї за молода анї за стара, повинна мати добре розвинені корінцї і треба щоби не вигнала дуже в гору через то, що стояла за густо в розсаднику. При садженю треба уважати на то, щоби корінцї входили просто в ямку і не були позагинані — у нас як раз на се найменше уважають і садять як небудь — та щоби не засадити ростинку глубше, як она перед тим стояла в земли. В зроблену копачем ямку вкладає ся насамперед корінь, там его поміщує ся вигідно відтак обсипає доокола землею а наконець обтискає ся пальцями доокола.

— **Плекане печериць англійским способом.** Печерицї то добра річ і для власного ужитку і на продаж; їх можна уживати сьвіжими і засушити до ужитку на зиму. Сушених уживають иноді до юшки з мяса, росолу, котрому надають темнїйшої барви і приятного корінного смаку. Длятого то в инших краях, особливо близько великих міст плекають печерицї на великі ба й величезні розміри. Особливо у Франциї суть печерицї дуже люблені і там н. пр. в Парижи продає ся що дня на торзї велика маса шампіньонів (champignon, так називають ся по францускі печерицї). Так само плекають печерицї на великі розміри і в Англії та Німеччинї. Коло печериць нема великого заходу і найтяжше лиш перший раз заложити собі грядку з печерицями. Але остаточно й то не дуже трудно, скоро лиш хтось має добру волю і охоту до того та не дасть відстрашити неудачею при першій пробі. Знаєно н. пр. случай, що й у Львові на подвірю в каменици плекано печерицї, а радше лиш доглядано, щоби місця, де они родили ся, нїхто не задоптував. На грядку під печерицї дасть ся ужити кожде пусте місце, котрого би не можна инакше ужити лиш треба, щоби оно було темне і тепле та не мокре. Печерицї можна длятого розмножувати або на окремо до того зроблених грядках в городї, на більші розміри або в бочках з цементу, котрі ставить ся рядами і ліжми одна на другій в пивницях, льохах і т. п. або на малі розміри на грядках з гною зроблених в стайни, в стебнику і т. п. або ще лїпше в полубічках, котрі робить ся із старих нездалих вже до нічого бочок. Таку нездалу бочку розрізує ся по серединї на двоє, провертує ся в днах по кілька дір, щоби вода мала куди стікати і уживає ся до розмножуваня в них печериць. Наконець можна це розмножувати печерицї англійским способом. Бере ся сьвіжих кіньских лайняків, роздроблює ся їх, і усипає ся купу на яких 25 центиметрів високу, котру відтак мірно поливає ся і потолочує ся, щоби була на 10 центиметрів висока. По 14 днях садить ся серединою такої грядки кусники грибші (грудки землї поперерастані грибшею печериць) і насіває ся зверха на грядки тонку верству землї. Так зроблену грядку вкриває ся ще соломою а за 20 до 30 днів показують ся печерицї, котрі відтак можна збирати через цїле літо. Найважнїйша річ в тім, щоби роздобути собі доброї грибші і дібрати добрий гній та місце. Дальше плекане печериць не вимагає майже нїякого заходу.

Переписка господарска.

Ант. С. в Б.: Хроби у вазонках можна найлїпше винищити тим способом, що зварить ся кілька т. зв. кіньских каштанів, і водою з них — розуміє ся не горячою підливає ся ростину. — Впрочім можна би тепер пересадити ростини, коли для них ще пора до того і коли на тім знаєте ся.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Проби тучевого стріляня.** Коло Бруку над Мурою в Стириї відбували ся почавши від 5 с. м. без перерви через пять днїв проби тучевого стріляня, при котрих були також і репрезентанти сьвіта наукового такі поваги як проф. др. Пертнер, директор метеорольоґічного інститута у Відни, проф. др. Ган з Ґрацу, проф. др. Чермак з Інсбрука і др. Проби сї мали виказати, чи стрілянем можна розганяти тучеві хмари і недопустити н. пр. градової тучи. Проби, о скілько знати доси, випали дуже добре і учені мабуть прийшли до того переконаня, що стрілянем можна дійстно недопустити градових туч. Додати тут мусимо, що тучеве стріляне відбуває ся при помочи умисно до того зробленого сильного моздіра. Над моздіром есть височезна лійка, щораз ширша в гору. Коли вистрілити з моздіра, то воздух потрясе ся дуже сильно в лійцї а филя потрясеня переходить що раз висше і висше аж до хмар і там може викликати таку зміну, котра остаточно може недопустити градової тучи. Чи то робить само потрясене воздуха, чи зміна електричности внаслїдок потрясеня — се мають показати дальші розслїди наукові.

☞ Цїна подана в коронскій валютї.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 24-ого цьвітня: Пшениця 7·40 до 7·60 Кор.; жито 5·60 до 5·80; овес 5·20 до 5·50; ячмінь пашний 5·50 до 6·50; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·50 до 15·—; вика 6·50 до 7·50; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до—·—; бобик 5·25 до 5·75; гречка 7·60 до 8·—; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 6·— до 6·50; хміль—·— до—·—; ріпак 11·— до 11·30. Все за 50 кільо loco Львів.

— **Цїна рогатої худоби** на віденьскім торзї. На торг д. 23 цьвітня пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 5249 штук, між тим з Галичини 985, з Буковини 71 штук. — Торг млявий. Галицкі воли плачено: пріма 66 до 70 К.; секунда 61 до 65 К.; терция 50 до 60 К., виимково плачено по 71 до 73 К. — Підтучені бугаї і корови плачено по 48 до 60 К.; — худий товар по 34 до 50 К. за метричний сотнар живої ваги.

Телеґрами.

Відень 25 цьвітня. В німецких краях гадають, що обурене Чехів на правительственний проєкт язикового закона есть лиш штучне, аби вдоволити радикальну часть народа ческого і наполохати правительство. Надія на успішне полагодженя ческо німецкого спору ще не страчена.

Льондон 25 цьвітня. З Блюмфонтен доносять: Ґен. Полікарев обсадив не стративши важнїйшого опору водопроводи і заняв в ночи на 23 с. м. місцевість Левкоп. Бури уступили в напрямі на всхід.

Рим 25 цьвітня. Вчера приймив Папа на окремій авдиєнциї ґр. Стефанію Льоняй і її мужа. Авдиєнция тревала пів години.

Будапешт 25 цьвітня. Цїсар прибуде тут дня 10 мая.

Берлин 25 цьвітня. Парлямент приймив вчера умову, заключену з Австро-Угорщиною в справі охорони авторских прав дотично словесности, діл, штуки і фотоґрафії.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

му не дозваляєш менї померти так як Абрадат; длячогож мусимо гинути поганою смертию як ті убийники?

В сій хвили увійшов до сьвітлицї Крезус, котрого привели нагайники закованого. Приятелї приступили до старика і стали его розпитувати. Ґіґес кинув ся батькови на шию, а Бартя з розложеними руками пустив ся до того, що був руководителем его молодости.

Веселе лице старика споважнїло і набрало виразу строгости а его звичайно так лагідні очи стали понурі і майже грізні. Холодним, приказуючим рухом руки дав він знак королївскому синови, щоби він відступив ся і сказав дрожачим голосом, в котрім пробивав біль і докір: Пусти мою руку, засліплений хлопчище; ти не достойний тої любови, яку я аж до сего дня мав для тебе. Ти в четверо спроневірив ся, бо обманув свого брата, підійшов хитро своїх приятелів, зрадив бідну дитину, що в Навкратіс жде на тебе, і затроїв серце нещасливої доньки Амазиса.

Бартя уражений відскочив від него; але коли Крезус вимовив слово „обманув", стиснули ся ему кулаки і він тупнувши ногою крикнув: Твої літа, твоя безсильність і вдяка, яку я тобі винен, хоронять тебе, старче, і як би не то, то отся твоя ганблива бесїда була би послїдною!

Крезус відповів на то спокійно: Камбізес і ти то одної крови; доказом на то твоя дурна лють. Було би лїпше, як би ти каяв ся свого злочину та просив мене, свого учителя і приятеля, прощеня а не додавав невдячности до нечуваної огиди.

Від сих слів попустив гнїв оскорбленого молодця. Затиснені руки повисли ему безсильно а лице его стало блїде як смерть.

Старик взяв то за знак жалю і обурене его помякло. Его любов була досить сильна, щоби міг обняти нею винного чи невинного Бартю, а коли взяв обома руками его праву руку, спитав его як батько сина, котрого стрітить зраненого на побоєвищи: Признай ся ти бідний засліплений хлопче, як то могло стати ся, що твоє чисте серце могло так борзо набрати ся злого?

Бартї аж лячно було слухати тих слів.

Лице ему знов почервонїло ся, але душа его була повна горя. Перший раз в житю опустила его віра в справедливість богів.

Називав себе жертвою лютої неумолимої судьби, відчував то, що мусить відчувати невинна гонена зьвірина, коли чує, що пси і мисливий вже недалеко. Его делїкатна, дитиняча натура не уміла ще ставити опору сим першим важким ударам судьби. Его старали ся учити як кріпити своє тїло і свою відвагу супротив земских ворогів; але анї ті, що его виховували, анї его брат не научили его ставити опір ударам судьби. Також здавало ся, що Камбізес і Бартя призначені лиш на то, щоби вживати вповнї щастя і розкошї.

Зопірос не міг дивити ся на сльози приятеля і з гнївом став докоряти старикови, що він несправедливий і твердого серця. Ґіґес благаючим оком споглядав на батька, Араспес станув поміжи докоряючим стариком а скривдженим молодцем, а Дарій, що від довшого часу придивляв ся всему тихо, виступив зі спокійною розвагою против Крезуса і сказав: Ви кривдите і оскорбляєте один другого, а обжалований, здаєсь, і не знає, що ему закидають, а судия не вислухав, що обжалований каже на свою оборону. Прошуж тебе Крезусе, коли ти нам був доси приятелем, то скажи, що спонукало тебе так остро порікати Бартю, в котрого невинність ти ще лише що недавно вірив?

(Дальше буде).

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок"** — А. Мечника **„Ованес Огана"** — К. Лясковского **„Зужитий"** — Ст. Аріеля **„Улуди"**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42-ім роції істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих ва слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами призная, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши," одиноким з'обовязанем, яке приймаемо, есть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформації з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з преміею:

У Львові і Кракові:
Чвертьрічно . . . . . 1 зр. 80 кр.
Піврічно . . . . 3 зр. 60 кр.
Річно . . . . 7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;
Чвертьрічно . . . . . 2 зр. 20 кр.
Піврічно . . . . 4 зр. 40 кр.
Річно . . . . 8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).